

תיאטרון

*** מלון פלאזה (הקאמרי) הקומדיה של השנה, גם כן בהצגות פריי...
דה. עדנה פלידל ואבנר חזקיהו מילאו את קופות הקאמרי, ובצדק. הם הצחיקו ב- מקצועיות.

*** איזון עדין (הבימה) מרים זוהר, סטלה אבני ושמעון פינקל מגישים הצגה מגובשת, שנושאה: הגיונול הפרטי של משפחה אמריקאית בורגנית (אדוארד אלבי).

* יהודי הדממה (הבימה) מחזה קלוש על נושא כאוב ואקטואלי: יהודי ברית-המועצות, ודממתם של יהודי העולם העומדים מנגד ואינם מסוגלים לעשות מאומה. ישראל בקר מתעלה על המחזה ועל כל הגורמים האחרים, בתפקיד רבה של הקהילה.

* השקרן (הבימה) הברקות של במי אי (ראדו מירון) ותפאורנית (לידיה פינגוסיגני), המנסים להביא קומדיה של גור לרונג, על שקרן פתולוגי, ונעזרים בצוות חלש, מחוץ לאברהם רונאי ויהודה אפרוני.

שחקנים

זאת

פרנסה!

כל מי שמקנא בארץ בשחקנים המצטל-מים לפירסום, או קוראים פירסומת ברדיו, ומזלזל בהם על שהם מוכרים את נפשם לשטן, אינו יודע בכלל עד כמה הוא צודק. זאת הסתבר, לאחרונה, בכירור מוחלט,

ב. ב.

אחרי שנקבע מה את, כמה?

לאחר שעיתון צרפתי פירסם את השכר שמקבלים פריס עבור עבודות דומות. ובכן, שחקנית התיאטרון והקולנוע הידועה והותיקה מישלין פרל הופיעה ב- סידרה של תמישה-עשר סרטוני פירסומת קצרצרים, עבור חברה המייצרת אבקות כביסה. השכר: כ-65 אלף לירות.

הצייר המפורסם סאלבאדור דאלי הסכים להתלהב מעל גבי המסך הקטן מתוצרת מסוימת של שקולוד, כאשר שילשלה או-תה חברה לכיסוי כ-35 אלף לירות. ו- אילו או ורנון, האם ממטריות שרבורג טועמת בהנאה רבה בתבשיל מסויים, ל- פני המצלמות, ופרט למזון היא גם זר-כה בסכום הקרוב לשבעת אלפים לירות. מובן שיש עדיין טהורים ונקיים, ש- אינם מוכרים עצמם לפירסומאים. אלן דלון הוא אחד מאלה. אבל מי יודע, אולי לא המצפון, אלא הסכום הוא זה שמפריע לו לפרסם מוצרים מיסחריים? כך, למשל, קרה לבריז'ט בארדו, שלאחר שנים של ימרנות הורידה את האף והוויעה שהיא מוכנה לאהוב את הפירסומת - תמורת 300 אלף לירות או יותר. ואין ספק ש- המצא מעוניינים.

או אמרו אתם בעצמכם, האם אין ה- ישראלים, המופיעים בסרטי פירסומת או קוראים אותם ברדיו, מוכרים נפשם ל- שטן? כי מי, חוץ מן השטן, היה מען לשלם להם משכורת עלובות, כמו שהם מקבלים אצלנו?

* מכסימום של אלף ל"י לשחקן בסרט פירסומת רגיל.

מקום טוב באמצע

תולדות הקבלן ההגון

ג'ואן ליטלד היא במאית בריטית מפורסמת, אחת הראשונות שבלטה בזעמה בתנועת כיור המיטבה, והעלתה סאטירות חריפות כמו אה, איזו מלחמה נחמדה, אשר לעגו אפילו לקדושת מלחמת העולם הראשונה.

הזועמים האחרים מאותה תקופה (אוסבורן ואחרים) כבר נרגעו בינתיים, אבל הגברת ליטלד ממשיכה לעשות צרות. בימים אלה היא מתכוננת להעלות על הבימה בתיאטרון המלכותי בסטראטפורד (עירו של שקספיר) את הספר, מחזה בן מאתיים שנה של הסופר ויליאם צ'טווד.

הצגתה של ליטלד משלבת פיזמונים ודרמה, ובין היתר כוללת פזמון בשם "בעמל כפיך תתקדם בחברה". את השיר משמיע סוחר עשיר באוזנו של קבצן מרוד, ויש הרואה בכך השלכות למציאות הפוליטית באנגליה היום, ולשלטון השמרנים.

אבל מה שהרגיו במיוחד את האנגלים הוא נושא ההצגה, המס-פרת על התמוטטות בניין שנבנה במיזמה. תושבי הסביבה, הזוכרים אסון דומה לפני שנתיים, כאשר שלשה אנשים ניספו תחת בניין שנהרס, טוענים שהבדיחה של הגברת ליטלד היא "חולנית". כדי להרגיע את הרוחות, הזמינה הבמאית את כל תושבי הסביבה לראות את ההצגה, ולהחליט בעצמם אם יש על מה לעזוב. והשחקנים ממתנים בפיך ברכיים להצגה. הם לא שכחו כאשר הוצג לראשונה, ב-1733, אסף אחד הקבלנים באזור, שראה עצמו נפגע מן הנושא, כמה מידידיו, וכולם באו יחד לחזות בבכורה. וכאשר עלו השחקנים על הבימה, נטלו הידידים את הנרות ששימשו למאור באולם, והשליכו אותם בשחקנים. היתה זאת ההצגה האחרונה של הספר מאז ועד היום. למזלה של גברת ליטלד, היום אין מאירים יותר בנרות.

ניסים אלוני (כמעט)

על בימות פריס

אחד המחזות המצליחים לאחרונה על בימות פריס הוא המלך עירום מאת המחזאי הסובייטי היהודי ייבגני שווארץ, אשר כתב גם את דראקון שהוצג בזמנו בארץ. המחזה, סאטירה פוליטית שנונה, משתמש באותו נושא כמו בגדי המלך החדשים, מנחהו של ניסים אלוני, אשר הועלה לפני שנים בהבימה. פלגיאט? לאו דווקא. שני המחברים גם יחד שאלו את הסיפור מתוך האגדות לילדים של האנס כריסטיאן אנדרסן. ולאנדרסן אין כבר צורך לשלם זכויות-ייצורים.

הטענות של עוזי והסגנונות

עוזי, הזמר הראשי והמנהל בפועל של עוזי והסגנונות, היה צריך להיות אדם מאושר בהחלט. סוף-סוף, הוא מנחה את ההצגה, ואפשר לומר שאר החברה קופצים בצדו. כמובן מדובר בהצגה קפוצ'. אבל בכל זאת, הוא אינו מאושר ביותר, ולא בגלל ההצגה, בוודאי לא בגלל הביקורות (כי אלה טרם יצאו לאור). אפשר

עוזי (שמאל) והסגנונות

לומר שעוזי עצוב בגלל החברה' שלו. והחברה' שלו, פרושו כל בני גילו, הממלאים את הדיסקוטקים ואת מועדוני הסטו-דנטים למיניהם, כשהם באים לשמוע את עוזי והסגנונות, או להקות-קצב בסגנון דומה.

טוען עוזי: "החברה' הצעירים בארץ לא יודעים לשמוע מוסיקה. הם פשוט לא יודעים להקשיב בצורה אנושית. לפני כמה שבועות הופענו בפני סטודנטים. הם הפריעו והתפרעו כל הזמן, כששאלו אותם, מה הם רוצים בעצם, טענו שהמוסיקה חוצה גזים. שמויות, התקליטים שניגנו לפני כן היו הרבה יותר חזקים.

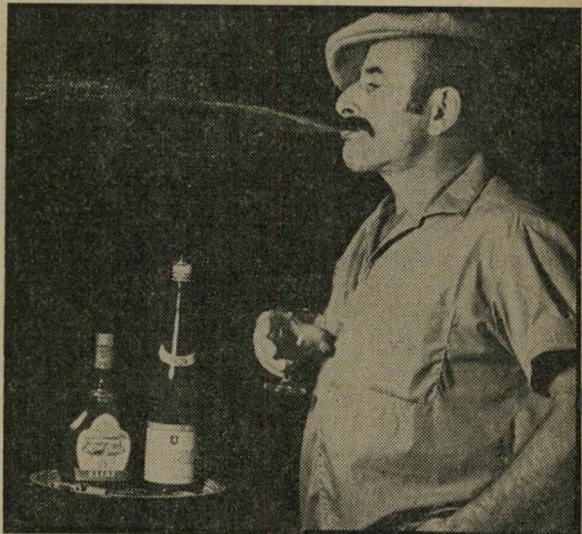
"הצרה היא שבארץ לא באים לשמוע להקות-קצב, באים לדבר, להשתולל, להפריע. אנחנו רוצים לשתף את הקהל במי-סיקה שלנו, שטוב לנו לנגן. הייתי מציע שיהיה מועדון, שבעליו יהיה אחד משלנו, שחי את המוסיקה, ושיחיה כתוב על הדלת: כולם מתבקשים לשבת על הרצפה, למחוא כפיים והתנהגו יפה וללא לקלל."

איצ'בו

הנפש העדינה של

זלונים בלי טעם

רנה דויד בנדיקט מוקדי ו/או "ר. איסטניס", כפי שמכירים אותו קוראי מסוף הארץ של שבת, הוא איש שיש לו מה לומר בענייני אוכל, ולא רק בענייני אוכל. המליצות הספרותיות שלו, והביטויים המיוחדים בהם הוא משתמש, גורמים הנאה "אקסטרא-קולנירית" לחלוטין. מי עוד, חוץ ממוס, היה מעלה על דעתי להשתתף אומצה, באחד מבתי-המלון היותר מפוארים שלנו, לגרונו היבש של רס"ר צמא? מתוך התחשבות בתנוניו המיוחדים של האיש, פנה אליו אחד

רנה בפעורה

המו"לים בארץ, וביקש ממנו ספר. ספר, שיהיו בו מירשמים, אבל בשפה ובסגנון ה"איסטניס" האופייני. הרעיון והקא מצא חן בעיני "טועמכם הנאמן", והוא החליט לכתוב כמה פרקיזכרונות, בהם ישלב טיפוסים אירופיים צבעוניים, שהכיר במסעותיו, ומיושמים שאסף במסעות, בבתיים פרטיים ובמיטבחי משפחה.

וזכרונות כאלה יש לו למכביר, מאחר ושלח את ידו בצלחות רבות, כטבה על אניה, כזמר נודד עם גיטרה, כשר-משקים לעת-מצוא, כמשרת, ואפילו כמורה לשפות (שזה מקצועו האמיתי). ומאחר והתבקש להשתמש בסגנון המיוחד שלו, נתן האיש פורקן לדימיון וכתב את המעשיות בשפה פיקנטית ומפולפלת, כיאה למי שיועז מה ערכם של התבלינים בתבשיל.

הגיע פרק אחד למו"ל, עיין הלה בכתוב, כינס את שותפיו לעסק, עיינו הללו בכתוב, והשמיטוהו מידיהם כנשובי-נחש: "אוי ואבוי", אמרו הזולנים שחשקו במירשמים מהגונים, "איך נימכור ספר שכתוב בו, שק בתחת' כבר פעמוד הראשון?" ומחקו את הספר מלוח-התוכניות של ההוצאה-לאור.

ועתה ממתין מר ר. איסטניס למו"ל, שאינו שומר דיאטה של מוזן בלי מלח ופילפל, ומוכן להסתכן לפעמים גם במנת "קארי" חריטה בצלחת ובכחה.

התענוג שבלימוד

אמנם אין הטור הזה מתיימר לטפל בתכניות הטלוויזיה, בתיכנון ובדרך בה הם מבוצעות. הנושא ארוך, מתוסבך וכאוב מדי לטור אחד. אבל קשה שלא לציין תופעה בלתי-צפויה שנקותה בדרך, לא בכוחה.

באחד מימי השבוע שעבר, כאשר פתחתי את הראישמוע* מעט לפני השעה שש, חזיתי בשיעור, צרפתי למתקדמים, אשר שודר ע"י-י הטלוויזיה הלימודית. וראה זה פלא, שעה שתוכניות שנועדו לברר מצליחות להרדים אותי לחלוטין, היה שיעור קטן וצנוע זה משעשע, עשוי בהומור, מביים ומשחק בכשרון, ואם כי מילא את כל תפקידיו הלימודיים, וישנן תלמידים הפוטנציאליים כל מי שפט צרפתי כמה וכמה פעמים, נעשה הדבר במסגרת דרמטית סבירה ובטעם רב.

כל השעור הוקדש להבדלים שבין אוויר הכפר הנקי, השלונה והיופי השולטים בו, לבין הרעש, ההמולה, והדחוק של העיר הגדולה. הפתעות קטנות (האיכר שמכשיר ביתו לקיש לעירוני העשיר, מוציא לפתע מן האורווה מכונת חדישה יותר מזו של אורחיו), מסך מחולק לשניים, דיאלוגים נחמדים, וכל זה במסגרת שיעור.

אמנם, את השיעור הזה ביים רוג'ה לא-הרדס, מבקר ואישקולנוע, אשר מתורתו צמח הגל החדש בצרפת, והשחקנים נמנים על התיאטראות המכובדים בפריס. אבל כל זה אינו בא אלא כדי להוכיח שכאשר יש כשרון, הוא צף על פני השטח ובולט בכל מיסגרת שלא תהיה. ומשיעור כזה של הראישמוע הלימודי אפשר היה ללמוד צאלנו הרבה. לא רק שפוח.

לאנהארט

* ראישמוע - הצעה לאקדמיה ללשון העברית, כשם אפשרי למקלט טלזיה.